

CSAPÓ Angéla

Vázlat

A nem szeretnek nincs miértje.
Nincs kettőnkéről érvényes mondat.
Amit tudok, töröltem, korrigáltam
annyiszor, hogy a meggyötört papír
átszakadt, s nem olvasható ki semmi.
Nem tudtál szeretni, persze, én néha
mégis elképzéltem, ez például baj volt.
Nagy, buta csönd lett belőle, bizonytalan
körvonalak. Belém dermedő idő, miközben
órák zuhognak alá, és én, mint valami világot
szétfeszítő buborék, ülök ebben a valótlan,
dobhártyaszaggató csöndben. Félig sírnék,
félig rettegek. Halálos boldogan.

Négysoros

Ma béke van. Nincs is kedvem
szóval karcolni szét.
Vagyok a világban, mint a sejt a testben,
s közben fölöttem tintát old az ég.

Kísérlet

Visszavágyom a racionálisba,
 anyám világa kéne,
 a kék pirula gyerekkoromból,
 hogy legyen, mint akkor, az Anyag,
 s minden szorongásomra
 materialista feloldás, a tudat,
 hogy ha több dolgok vannak is,
 ki fogom őket nőni idővel,
 az elme tisztára seprert udvar ,
 rendszertanilag besorolt szörnyek
 a sötétben, nem úgy, mint ma,
 fényes dél, minden látszik,
 semmi se stimmel, megreccsen
 egy régóta halott szék, fekete
 macskánk arra ül, aki fél,
 ami most van, még nincs neve,
 de nem űzi el kakasszó.
 Szabadíts meg.

BARANYI Gergely

Etet

Apával megetetjük a teknősöket.
 Kínosan ügyel arra, hogy csak
 minden negyedik nap adjunk nekik enni,
 folyton attól fél, hogy egyszer csak
 kinövik az akváriumot.

Álmomban nagyapám a karosszékében
 szentelen arccal nézte a ketrecéből
 kiszökött papagájunk szárnycsapásait.

Ahogy hirtelen mi sem, ő sem tudta,
 hova repüljön a behúzott elsötétítő
 függönyök határolta térben.
 Nagyapám arcán értetlenség, és
 egyben érdektelenség tükröződött.

Ilyen lehet, amikor nem tudsz egy testből
 egy másikba átrepülni
 – hallom apámat álmomban,
 vagy miközben figyeljük, ahogy
 a teknősök ráharapnak egy garnélarákra,

ekkora távlatból egyre nehezebb eldöntennem.